HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

מסורת הש"ס

(א) לקמן דף קנט:, ב) ל"ל דבי בר, ג) ל"ל חנגלו. דק"ס.

הגהות הב"ח

(א) גמ' בר סיסין מזבנינא לך הוה ליה הכיא ארעא: (ב) שם אוקמה בידא: (ג) שם אדרב נחמן נמי לא קשיא התם כיון: (ד) שם מפלגיא זבינתה דזבנה מינך כ"ל ותיבות דאמר לי נמחק: (ה) תוס' ד"ה לאו וכו' בעובדא דהכא דמשמע: (ו) בא"ד חד יומא במיגו: (ז) בא"ד דקאמר השתא מיגו שהיה יכול לשקר: (ח) בא"ד מסוף פרק זה מוכר וכו' ידענא ביה בהאי שטרא וכו' אי בעיא קלתיה א"ל כיון דאיתחזק: (ט) בא"ד ונגזלה ממנו ואין לו זכות למחזיק אלא על פיו של זה המערער שעשאה: (י) בא"ד נראה לר"י דהתם נמי מיירי דחזר ואכלה: (כ) בא"ד לרשב"ג דהוה ליה לאוקומי: (ל) בא"ד נסכא דר' אבא דאי לא דהוה ממויב: (מ) בא"ד בסוף המוכר את הבית גבי וכו' טעינן להו המזכתיו:

מוסף תוספות

א. [ר]הודאה גמורה היה מודה לו שהוא של אבותיו, אבל מאי דאמר ליה ההוא גברא דדידיה הוא, לאו הודאה היא וכו', דהא איהו אמר דזבנה מינך, והפה שאסר הוא הפה שהיתיר וכו', שאלו בב"ד אמר כן היו מאמינים אותו, עכשיו שאמר לו, למה לא יהא נאמן. רמב"ן. ועי"ש די"ח. ב. [ד]לא אלימא איהי לאפקועי מעשה ב"ד. רש"י סנהדרין שם. ג. [ר]וניחמנה במיגו. תוס' סנהדרין לא: ד. [ר]אפילו איתיה לקמן וטוען בבריא, ממך זבינתיה, לא מהימן, מכיון דאודי האי והודאתו הודאה. רמב"ן.

עין משפט נר מצוה

יז א ב מיי' פכ"ח מהל' מכירה הל' כח סמג עשין פב טוש"ע ח"מ סי' ריח סעיף כה:

יח ג ד מיי' פי"ח מהל' טוען ונטען הל' ג סמג עשין לה טוש"ע ח"מ סי' קמג סעיף ח:

יט ה מיי' שם פי"ל הלכה יד סמג עשין לד טוש"ע ח"מ סי' קמו סעיף יג:

רבינו גרשום

נכסי דבי בר סיסין. כלומר אותן נכסים שקניתי מבר סיסין שהיה עשיר מזבינא לך: קשיא דרבא אדרבא. דלעיל סביראה ליה דביד הלוקח הוה ליה לאוקמי. והכא להיכא דרב נחמן אוקמה ביד לוקח ס"ל דביד מוכר הוה ליה לאוקמה והוה ליה אידך המוציא מחבירו עליו הראיה: קשיא דרב נחמן אדרב נחמן. דלעיל אוקמא ביד מוכר והכא ביד לוקח: התם מוכר קאי בנכסיה שמוחזק הוא מההוא קרקע דמקרי בי בר סיסין ומש"ה ו) הוי ליה ללוקח להביא ראיה. וס"ל דביד מוכר: הכא הויא ליה למוכר להביא ראיה: עליה. דמוכר רמיא לגלויי: מי לא אמרינן ליה לבעל שטרא להיכא דנפק עליה מערער קום קיים שטרך רקום בנכסי ה"נ להיכא דאמר מוכר אנא בשכוני גוראי הוינא הוה ליה ללוקח להביא ראיה ולקום בנכסי והא מעשה דבר סיסין ודשכוני גוראי פרשתי היטב בסוף פרק מי שמת: אנא בשוקי בראי הואי. שהייתי הולך בסחורה במקום שווקים ולא הייתי יכול למחות מפני טרוד סחורתי: טרוד בשוקיה. דאינו יכול למחות: ז)הואיל ולא זבינתה מנאי זיל פוק מן ארעא דידי ולאו בעל דברים דידי את ותבע דמיך מאותו שקנית ממנו.

ו) נראה ל"ל הוה ליה לגלוקח להביא ראיה ולהוציא מיד מוכר: הכא לוקח קאי בנכסיה הוי ליה למוכר להביא ראיה: ז) ל"ל אם לא קא מודית דידי היא ואם לא זבינתה מינאי וכו':

כל נכסי דבי בר סיסין. כלומר כל אותן קרקעות שקניתי מאותו אדם ששמו בר סיסין: דמקריא דבי בר סיסין. כך קורין לו ואין ידוע אם קנאה מבי בר סיסין ולפיכך נקראת כן או כך שמה מעולם וירושה היא לו מאבותיו: **אוקמה בידא דלוקח.** כלומר לקמיה דעליה דידיה רמיא לגלויי דלאו ג) בר סיסין היא: **אמר ליה רבא דינא הכי.** להוציאה מספק מתחת יד המוכר שהוא מוחזק: **המוציא מחבירו.** דהיינו לוקח עליו להביא ראיית זכות ומאחר שאין לו ראיה יפסיד: **קשיא דרבא אדרבא נחמן אדרב נחמן.** דלעיל [כט:] מוקי לה רב נחמן ביד המוכר ורבא ביד הלוקח והכא איפכא: **דרבא אדרבא לא קשיא.** דבכל דוכתי מוקי לה ביד המוחזק והתם מוכר כו': **כיון.** דכולי עלמא קרו ליה דבי בר סיסין וגרמין הדבריס שלפיכך נקראת כן שקנאה מבי בר סיסין והוא אמר לאו מבר סיסין לקחתיה עליה דידיה רמיא לגלויי ולהביא ראיה דלאו מבר סיסין לקחה ואם יביא עדים דאיקרויי הוא דמיקריא הכי ולא מהני שדות שלקח מבר סיסין היא מוקמינן לה בידיה דהא פשיטא לן דהאי דאמר ליה נכסי דבי בר סיסין מזבנינא לך הכי קאמר ניכסי שקניתי ממנו ולא נכסי שלא קניתי ממנו אף על פי שנקראין כן. כך נראית השיטה: **מי לא אמרינן ליה קיים שטרך.** אחרי שהמוכר רוצה לפסלו והחזקה של שלא השמיט במקום השטר היא באה ומאחר שהמוכר מערער על החזקה שאינה חזקה צריך זה להביא עדים שחזקתו גמורה שלא דר זה עמו. ובהני תרי עובדי סבירא לן כרב נחמן דהלכתא כוותיה בדינא [כתובות יג.] וכן פוסקין פירושי ר' חננא[ג] אים רומי: **מאי בעיא בהאי ביתא.** שהכל יודעין ששלי היה: **א"ל אנא בשוקי בראי הואי.** בארץ מרחקים מקום שאין השיירות מצויות ולא ידעתי ולכך לא מחיתי ותנן בפרקין [לח.] היה ביתודה והחזיק בגליל אינה חזקה עד שיהא עמו במדינה באותה מלכות דהוו שיירות מצויות א"נ איכא לאוקמה בשעת חירום ואפילו באותה מדינה כדלקמן בהאי פירקין [שם] וכן פירשוה הגאונים כפי ר"ח. אבל במקום שהשיירות מצויות וליכא חירום לא מצי טענין הכי דקי"ל בפירקין (דף לח:) מחזיקין בנכסי בורח דמחאה שלא בפניו הוא מחאה ואי טענין לא ידעתי שהחזיק אים פלוני בקרקע שלי ולכך לא מחיתי אינו נאמן דכי היכי דאמרינן מחאה שלא בפניו הוא מחאה דחברך חברא אית ליה ואמרו לו למחזיק כמו כן אמרו לזה שאדם אחד מחזיק בקרקע שלו הואיל ושיירות מצויות וכן הלכה: **בשוקאי הוה טרידנא.** למכור סחורתי ולקנות אחרת ולא ידעתי שאתה דר בביתי וכגון שיש לו בית אחר באותה העיר שהיה מתאכסן שם כל ל' יום. ויש מפרשים בשוקאי הוה טרידנא ולא היה לי פנאי למחות אע"פ שידעתי ואינו נראה בעיני: אמר

לאו קמודית דהא ארעא דידי הוא. פי' רבינו שמואל דאם מוחזק זה שלא שנים וטוענן מפלגיא זבנתיה דזבנה מינך קמי דידי דנאמן במיגו דאי בעי אמר מינך זבנתיה ואכלתיה שני חזקה אי נמי אם יש לו עדים שהחזיק בה המוכר יום אחד והביא ראיה מהיום דדר בקשתא בעיליתא דלקמן וכדבריו כן הוא היכא דיש עדים למערער שהקרקע שלו היתה אבל בעובדא דהכא (ה) משמע שלא היה למערער עדים מדקאמר לאו קא מודית כו' אי הוה טעין קמי דידי זבנה מינך או דר בה חד יומא היה נאמן אף על פי שלא החזיק שלא שנים מיגו דאי בעי אמר לא היתה שלך מעולם אבל ודאי השתא דאמר מפלגיא זבינתה דזבנה מינך והודה שהיתה שלו[א] תו לא מצי למיטען קמי דידי זבנה מינך או קמי דידי דר בה חד יומא (ו) מיגו דאי בעי אמר בתחלה לא היתה שלך מעולם דמיגו למפרע לא אמרינן כדמוכח לקמן (דף מא:) גבי ההוא דדר בקשתא בעיליתא ארבע שנין ואמר מפלגיא זבינתיה דזבנה מינך אתא לקמיה דר' חייא אמר ליה אייתי שהדי דדר ביה אפילו חד יומא ואוקמי' לה בידך משמע דאי לית ליה שהדי אין נאמן לומר קמי דידי דר בה חד יומא במיגו דאי בעי אמר מינך זבינתיה כיון שכבר הודה דלאו מינה זבנה לית ליה תו מיגו ואין לו להאמינו במאי דקאמר השתא (ז) ממוך שהיה יכול לשקר בתחילה קודם שהודה דלא הוה מסיק אדעתיה שהיה זקוק לטענה זו והא דקאמר התם רב וחזיתיה לדעתיה לחליבי דאי הוה א"ל קמי דידי זבנה מינך הוה מהימן ליה במיגו דאי בעי אמר מינך זבינתה בטענה זו אלא כלומר אי הוה טעין מעיקרא קודם שהודה והיה דאי הוה טעין מעיקרא קמי דידי דר בה חד יומא דהוה מהימן ועוד דאיה מסוף (ח) דזה בורר (סנהדרין דף לא.) גבי הניא איתתא דנפק שטרא מתותי ידה אמרה ידענא ליה בהאי שטרא דפריע הוא כו' ולא הימנה רב נחמן א"ל רבא והא אי בעיא קלתיה כיון דאתחזק בבי דינא אי בעיא קלתיה לא אמרי' אלמא אע"ג דקודם שראינוהו בידה היתה נאמנת לומר דפרוע הוא במיגו דאי בעיא קלתי' השתא דאתחזק בבי דינא פי' שראינוהו בידה לא מהימנה דאין כאן עוד מיגו שעל כרחך צריכה עכשיו טענה זו שהיא אומרת אם רוצה לפטור את הלוה ובקונטו' פי' שם אתחזק שהיה השטר מקוים [ב] ואין נראה לר"י דמה מועיל דמ"מ אי בעיא קלתיה [ג] ועוד דאיה דתנן בפ' שבועת הדיינין (שבועות דף לח:) מנה לי בידך אמר לו הן למחר א"ל תנהו לי נתתיו לך פטור ופריך מינה (שם מא.) למ"ד המלוה את חבירו בעדים צריך לפורעו בעדים והא הכא כיון דתבעיה בעדים כמאן דלוחיפה בעדים דמי וקתני פטור ומאי קושיא שאני הכא דפטור מיגו דאי בעי אמר אתמול לא היו דברים מעולם אלא ודאי כי האי גוונא לא אמרינן מיגו ומה שפ"ה בפ' בתרא דכתובות (דף קט: ושם) גבי עשאה סימן לאחר דאם טען ואמר חזרתי ולקחתיה ממנו לאחר שעשיתיה סימן בשמו נאמן דהפה שאסר הוא הפה שהתיר דמאחר שיש עדים שהיתה שלו וגזלה ממנו (ט) אין לו זכות אלא על פיו של זה שעשאה סימן לו והרי חזר ואמר לקחתיה ממך אין נראה לר"י דבכי האי גוונא לא אמרי' מיגו כדפרישית דע"י מה שהיה יכול לטעון תחילה אינו נאמן עכשיו אלא נראה לר"י דהתם נמי (י) חזר ואכלה שני חזקה אחר שעשאה סימן וכי תימא אי אכלה שני חזקה פשיטא ומאי קמ"ל ר' יוחנן דנאמן מתני' היא דחזקה שיש עמה טענה הרי זו חזקה וי"ל דס"ד דלא מהימן כיון שערער עליו קודם שאכלה שני חזקה שהיא לומר שהיא שלו לא עביד אינש לזיבנה בתר הכי קמ"ל וכן ההוא עובדא דמייתי בתר הכי איירי בשאכלה שני חזקה ובעובדא דידן אי הוה מייתי המחזיק שהדי דדר ביה חד יומא נראה לרשב"ג דהוה (כ) לאוקומי לארעא בידיה אע"ג דליכא מיגו מ"מ טעינן לאוקמה מאחר שהיה המוכר נאמן לומר זבינתה מינך דאי בעי אמר לא היתה שלך מעולם ואף על גב דהאי לוקח ידע שהיתה שלו והוי כחד שהדא מכל מקום הוי מיגו כדמשמע לקמן (דף לג:) גבי נסכא דר' אבא (ל) אי לא הוי מחויב שבועה ואינו יכול לישבע היה נאמן לומר דידי חטפי במיגו דאי בעי אמר לא חטפי והיה מכחיש את העד והכא לא הוי מחויב שבועה דאין נשבעין על הקרקעות וכה"ג מצינו בסוף המוכר (מ) (לקמן דף ע.) גבי מפקיד אצל חבירו בשטר דאע"ג דלא טענינן ליתמי נאמנו אפ"ה טענינן ליה החזרתיו לך כיון שאביהם היה נאמן בטענה זו במיגו דאי בעי אמר נאנסו ואור"י דלא דמי להתם דהמוכר את הבית דהכא אם היה רוצה המוכר לזכות בטענה זו דלא היתה שלך מעולם לא היה מעכבה הלוקח שהרי יודע היה שהיתה שלו[ד] כתב ר"ח ראינו לרבותינו הגאונים ז"ל דהאי מחזיק לית ליה למיחת לדינא בהדי מריה דארעא אלא האי דאזבן ליה מחית בהדיה ואין נראה לרשב"ג דהא כל זכות שתבא לידו מכר ראשון לשני ולא יוכל לדחות ולומר לו לאו בעל דברים דידי את ולקמן אשכחן בהדיא גבי ההוא דדר בקשתא בעיליתא דלא מצי למימר ליה לאו בעל דברים דידי את אלא אי הוה משכח שהדי דדר ביה ההוא גברא חד יומא הוה מוקי לה ר' חייא בידיה:

מפלגיא

א) דאע"ל ב) לחבריה כל נכסי דבי בר בר סיסין ג) מזבינא לך הואי ההיא ארעא דהוה מיקרי דבי בר סיסין אמר ליה הא לאו דבי בר סיסין היא ואיקרויי הוא דמיקריא דבי בר סיסין אתו לקמיה דרב נחמן (ד) ד אוקמא בידא דלוקח א"ל רבא דינא הכי המוציא מחבירו עליו הראיה קשיא דרבא אדרבא קשיא דרב נחמן אדרב נחמן דרבא אדרבא לא קשיא התם מוכר קאי בנכסיה הכא לוקח קאי בניכסיה דרב נחמן אדרב נחמן נמי לא קשיא (ג) כיון דאמר ליה דבי בר סיסין ומיקריא דבי בר בר סיסין עליה דידיה רמיא לגלויי דלאו דבי בר סיסין היא אבל הכא לא יהא אלא דנקיט שטרא מי לא אמרינן ליה קיים שטרך וקום בניכסי: ה ההוא דאמר ליה לחבריה מאי בעית בהאי ביתא א"ל מינך זבנתיה ואכלתיה שני חזקה אמר ליה בשוקי בראי הואי אמר ליה והא אית לי סהדי דכל שתא הוה אתית תלתין יומי א"ל תלתין יומי בשוקאי הוה טרידנא אמר רבא ו עביד איניש דכל תלתין יומי טריד בשוקא ז ההוא דאמר ליה לחבריה מאי בעית בהאי ארעא אמר ליה מפלגיא זבינתה (ה) דאמר לי דזבנה מינך אמר ליה את לאו קא מודית דהאי

עין משפט נר מצוה

יט ה מיי' שם פי"ל הלכה יד סמג עשין לד טוש"ע ח"מ סי' קמו סעיף יג:

רבינו גרשום

ו) הואיל ולא זבינתה מינאי וכו':